

KIRJE ITÄVALLAN KOMMUNISTEILLE ⁴⁶

Itävallan kommunistinen puolue on päättänyt boikotoida porvarillis-demokraattisen parlamentin vaaleja. Hiljattain päättynyt Kommunistisen Internationalen II kongressi katsoi oikeaksi taktiikaksi sen, että kommunistit *osallistuvat* porvarillisten parlamenttien vaaleihin ja itse parlamentteihin.

Itävallan kommunistisen puolueen edustajain ilmoituksen perusteella olen varma siitä, että tämä puolue asettaa Kommunistisen Internationalen päätöksen yhden puolueen päätöstä korkeammalle. Tuskinpa voidaan epäillä myöskään sitä, että itävallalaiset sosialidemokraatit, nuo sosialismin kavaltajat, jotka ovat siirtyneet porvariston puolelle, tulevat ilkkumaan Kommunistisen Internationalen päätöksen johdosta, joka eroaa Itävallan kommunistisen puolueen boikotoimispäätöksestä. Mutta luokkatietoiset työläiset eivät tietenkään kiinnitä pienintäkään huomiota sellaisten herrojen kuin itävallalaisten sosialidemokraattien, Scheidemannien ja Noskein, Albert Thomas'in ja Gompersien kumppanien, ilkuntaan. Se, että herrat Rennerit ovat porvariston lakeijoita, on tullut riittävän selvästi esiin, ja työläisten suuttumus II eli keltaisen Internationalen urhoja kohtaan kasvaa ja laajenee kaikissa maissa yhä enemmän.

Herrat itävallalaiset sosialidemokraatit käyttäytyvät porvarillisessa parlamentissa, samoin kuin kaikilla „toimintansa” aloilla, aina omaa lehdistöänsä myöten, kuin pikkuporvarilliset demokraatit, jotka saattavat vain häilyä selkärangattomasti, samalla kun he ovat asiallisesti täysin riippuvaisia kapitalistien luokasta. Me kommunistit menemme porvarilliseen parlamenttiin paljastaaksemme

petoksen tältä läpeensä mädän kapitalistisen laitoksen puhujalavalta, laitoksen, jossa petetään työläisiä ja työtätekeviä.

Eräs itävaltalaisten kommunistien argumentti porvarilliseen parlamenttiin osallistumista vastaan ansaitsee vähän seikkaperäisempää tarkastelua. Se argumentti on seuraava:

„Parlamentilla on merkitystä kommunisteille vain puhujalavana agitaatiota varten. Meillä on Itävallassa työläisten edustajain Neuvosto puhujalavana agitaatiota varten. Siksi kieltäydymme osallistumasta porvarillisen parlamentin vaaleihin. Saksassa ei ole sellaista työläisten edustajain Neuvostoa, joka voitaisiin ottaa vakavalta kannalta. Siksi saksalaiset kommunistit noudattavat toisenlaista taktiikkaa”.

Katson tuon argumentin vääräksi. Niin kauan kuin meillä ei ole voimia lyödä hajalle porvarillista parlamenttia, meidän täytyy toimia sitä vastaan sekä ulkoa että sisältä käsin. Niin kauan kuin vähänkin huomattava määrä työtätekeviä — ei vain proletaareja, vaan myös puoliproletaareja ja pientalonpoikia — vielä luottaa niihin porvarillis-demokraattisiin laitoksiin, joiden avulla porvaristo pettää työläisiä, meidän täytyy paljastaa petos *nimenomaan siltä puhujalavalta*, jota työläisten ja erittäinkin ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen takapajuiset kerrokset pitävät kaikkein oleellisimpana ja arvovaltaisimpana.

Niin kauan kuin meillä kommunisteilla ei ole vielä voimia ottaa käsiimme valtiovaltaa ja suorittaa vain työtätekevien vaalit *heidän* Neuvostoonsa porvaristoa vastaan, niin kauan kuin valtiovalta on vielä porvariston käsissä ja porvaristo kutsuu väestön eri luokkia vaaleihin, me olemme velvollisia osallistumaan vaaleihin harjoittaaksemme agitaatiota kaikkien työtätekevien emmekä vain proletaarien keskuudessa. Niin kauan kuin porvarillisessa parlamentissa petetään työläisiä ja „demokratiaa” koskevilla korulauseilla verhoetaan finanssipetkutusta ja kaikenlaista lahjontaa (porvaristo ei harjoita missään niin laajasti kirjailijain, edustajain, asianajajain y.m. erittäin „hienoa” lahjontaa kuin porvarillisessa parlamentissa), niin kauan meidän, kommunistien, on nimenomaan tässä laitoksessa, joka *ilmentää kansan tahtoa*, mutta tosiasiaassa verhoaa *pohattojen harjoittamaa kansan pettämistä*, paljastettava alin omaa petos, paljastettava kaikki ne tapaukset, jolloin Rennerit ja kumpp. siirtyvät kapitalistien puolelle työläisiä vastaan. Porvarillisten puolueiden ja ryhmien väliset suh-

teet tulevat esiin useimmiten juuri parlamentissa ja ne heijastavat porvarillisen yhteiskunnan kaikkien luokkien välisiä suhteita. Siksi meidän, kommunistien, on selitettävä juuri porvarillisessa parlamentissa, sen sisältä, kansalle *totuutta* luokkien ja puolueiden välisistä suhteista, tilanherrojen suhteesta maatyöläisiin, rikkaiden talonpoikain suhteesta talonpoikaisköyhälistöön, suurpääoman suhteesta virkailijoihin, pienyrittäjiin j.n.e.

Proletariaatin *täytyy* tietää kaikki tämä oppiakseen ymmärtämään kaikki pääoman konnamaiset ja ovelat juonet, oppiakseen vaikuttamaan pikkuporvarillisiin joukkoihin, ei-proletaarisiin työtätekeviin joukkoihin. Ilman tätä „oppia” proletariaatti ei voi suorittaa menestyksellisesti *proletariaatin diktatuurin* tehtäviä, sillä myös silloin porvaristo tulee uusista asemistaan (kukistetun luokan asemista) harjoittamaan edelleenkin toisissa muodoissa ja toisilla toimialoilla omaa politiikkaansa — pettämään talonpoikia, lahjomaan ja pelottelemaan virkailijoita, verhoamaan itsekkäitä ja alhaisia pyrkimyksiään „demokratia”-fraaseilla.

Ei. Itävallan kommunistit eivät pelästy Rennerien ja heidän kaltaistensa porvariston lakeijoiden ilkuntaa. Itävallan kommunistit eivät pelkää tunnustaa avoimesti ja suoraan kansainvälistä proletaarista kuria. Olemme ylpeitä siitä, että sen taistelun suuret kysymykset, jota työläiset käyvät vapautuksensa puolesta, me ratkaisemme alistamalla vallankumouksellisen proletariaatin kansainväliseen kuriin, ottamalla varteen eri maiden työläisten kokemuksen, ottamalla huomioon heidän tietonsa ja tahtonsa, yhtenäistämällä täten käytännössä (eikä sanoissa, kuten Rennerit, Fritz Adlerit ja Otto Bauerit) työläisten luokkataistelu kommunismin puolesta koko maailmassa.

N. Lenin

Elokuun 15 pnä 1920.

Julkaistu saksan kielellä
elokuun 31 pnä 1920
„Die Rote Fahne” (Wien) lehden
396. numerossa

Venäjän kielellä julkaistu
ensi kerran v. 1925

Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan